

Sygn. akt I UK 420/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania K. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentę rodzinną i rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
II przyznaje radcy prawnemu D. O. od Skarbu Państwa - Sądowi
Apelacyjnego w (...) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej ubezpieczonemu w postępowaniu kasacyjnym 270 zł
(dwieście siedemdziesiąt) podwyższone o stawkę podatku od
towarów i usług.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. oddalił apelację K. Ż., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 1 lutego 2016 r.

Ubezpieczony odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 marca i 29 marca 2016 r., odmawiających mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu i renty socjalnej. Sądy obu instancji, na podstawie przeprowadzonych opinii biegłych, zgodnie uznały, że wnioskodawca nie jest osobą całkowicie

niezdolną do pracy. W rezultacie nie przysługuje mu renta rodzinna po ojcu, jak również renta socjalna.

Skargę kasacyjną wywiódł ubezpieczony. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. i art. 286 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. przez dokonanie dowolnej i niepełnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie i przyjęcie w całości za miarodajną opinii biegłych z zakresu kardiologii i psychiatrii, mimo iż budziły one wątpliwości, a także niedokonanie łącznej oceny zdrowia skarżącego w świetle przedłożonej dokumentacji i nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, a także nieuwzględnienie dowodów zgłaszanych przez ubezpieczonego w postępowaniu apelacyjnym podczas, gdy zachodziły nowe nieznane dotąd okoliczności i skarżący nie mógł ich powołać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

- art. 233 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. poprzez błędy w ustaleniach faktycznych oraz ocenę przedmiotowej sprawy w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, tym samym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny opinii biegłych sądowych wydanych w przedmiotowej sprawie oraz nieuwzględnienia stanowiska lekarzy, a także orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia z dnia 19 czerwca 1990 r., którym to orzeczeniem uznano inwalidztwo I grupy od 1989 roku, na stałe oraz orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 14 maja 2008 roku (...) Urzędu Wojewódzkiego w K..

- art. 68 ust. 1 pkt. 3 oraz art. 67 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez uznanie, że skarżącemu nie przysługuje prawo do renty rodzinnej w sytuacji, gdy w roku 1990 został on uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego oczywista zasadność środka odwoławczego wynika z naruszenia przepisów postępowania. W tym kontekście skarżący wskazał, że Sąd przeprowadził jedynie

pisemną opinię, w której biegły sądowy nie uwzględnił wszystkich złożonych przez skarżącego dowodów. W związku z tym należy uznać, że w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny w (...) nie uwzględnił złożonych przez skarżącego dowodów, a to w postaci orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej do Spraw Zatrudnienia w K. z dnia 19 czerwca 1990 roku oraz orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 14 maja 2008 roku (...) Urzędu Wojewódzkiego w K. W ocenie wnioskodawcy wszechstronne rozważenie całego materiału dowodowego zebranego w obu instancjach powinno polegać na zweryfikowaniu również dowodów składanych przez skarżącego w przedmiotowym postępowaniu. Z kolei Sąd rozpatrując niniejszą sprawę ograniczył się jedynie do oceny opinii biegłych sądowych wykonanych na potrzeby sprawy, pomijając dokumenty i dowody oraz oświadczenia składane przez ubezpieczonego, które miały bardzo istotne znaczenie w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Rozważania trzeba rozpocząć od spostrzeżenia, że kwestia stopnia niepełnosprawności wnioskodawcy była przedmiotem oceny Sądu pierwszej instancji. W uzasadnieniu wyroku (s. 7) odniósł się on od tego zagadnienia i uznał, że umiarkowany stopień niepełnosprawności nie jest równoznaczny z całkowitą niezdolnością do pracy, szczególnie w kontekście tez postawionych przez biegłych. Analogiczne zdanie miał Sąd Apelacyjny (k. 370 akt). Przypomnienie to samoistnie świadczy, że skarga kasacyjna, a zatem jej podstawy, nie są oczywiście uzasadnione.

Niezależnie od powyższego argumentu, trzeba podkreślić, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i podlega szczególnym obostrzeniom. W art. 398³ § 3 k.p.c. zastrzeżono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a w art. 398¹³ § 2 k.p.c. zadekretowano związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wbrew tym wskazaniom skarga kasacyjna sprowadza się do kwestionowania ustaleń

faktycznych i oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów. W tym stanie rzeczy, odnosząc się do wypowiedzi skarżącego, trzeba mieć na uwadze, że o tym, czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., decyduje nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymogów skargi kasacyjnej, czy też posłużenie się zwrotami wartościującymi, lecz merytoryczna ocena argumentów przytoczonych w skardze, które powinny w sposób wyraźny i przekonujący świadczyć o tym, że zachodzi przyczyna uzasadniająca uwzględnienie indywidualnego interesu strony, a przez to wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia oczywiście naruszających prawo. Właściwości takich nie posiada stanowisko zaprezentowane przez wnioskodawcę.

Dlatego orzeczono jak w sentencji. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy rozliczono na podstawie § 15 ust. 2 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego (Dz.U. poz. 1805).